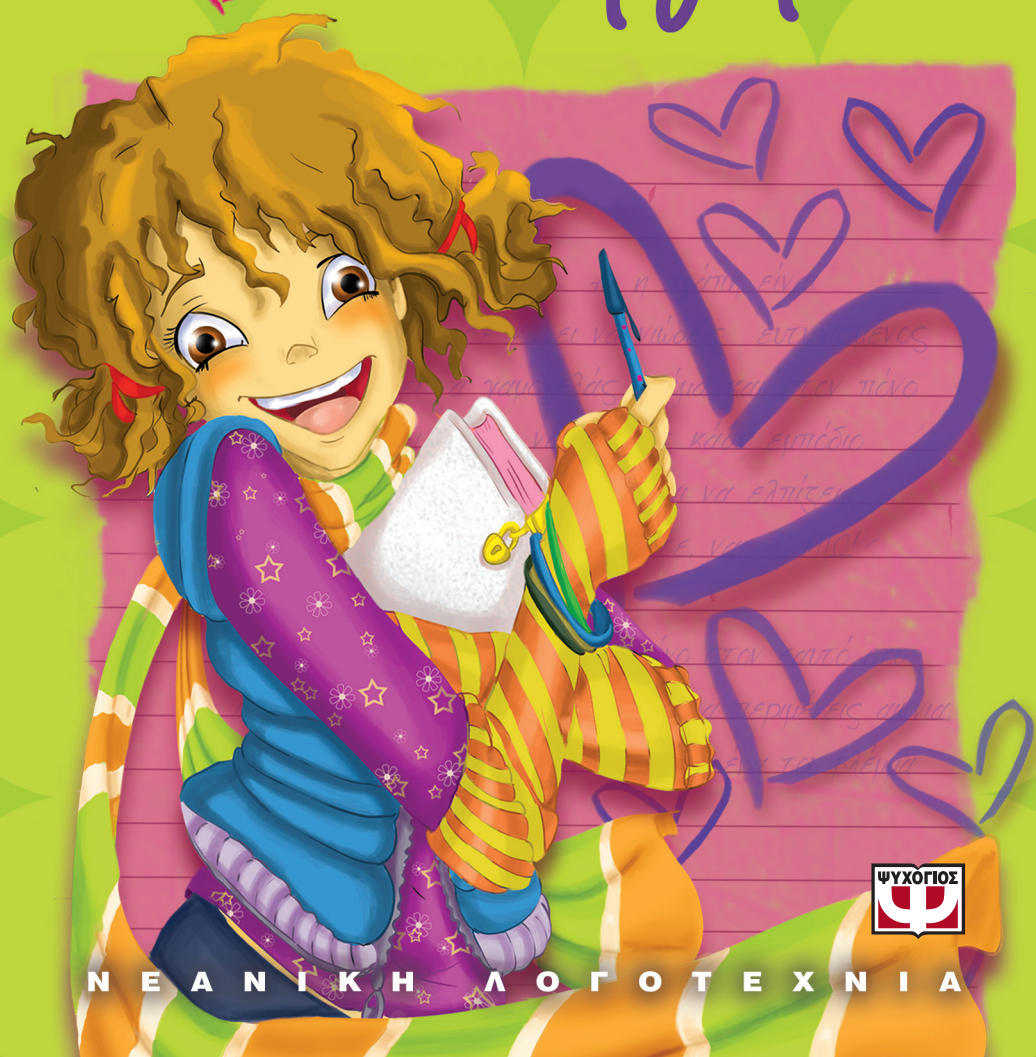

Κατερίνα Μουρίκη

Ερωτευμένη Μαργαρίτα

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ερωτευμένη Μαργαρίτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Μουρίκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ζωή Λούρα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Κατερίνα Μουρίκη, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012

ISBN 978-960-496-579-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Κατερίνα Μουρίκη

Ερωτευμένη
Μαργαρίτα

Περιεχόμενα

Στο κάστρο	9
Ένα πρωινό όλο νεύρα	15
Από τη στέκα στην εντατική!.....	18
Τα αίτια του Πελοποννησιακού πολέμου... ..	22
Διάλογος με την Εύα	28
Γίναμε τέσσερις.....	35
Πάρτι και απρόβλεπτα	42
Δώρα και ιδέες... ..	51
Ανακατωσούρα, πήξιμο και πνίξιμο.....	60
Σύννεφο οι αναποδιές	67
Σχέδια στους τοίχους	73
Η επίσκεψη	79
Στο τραπέζι	86
Το μωρό.....	90

«Το ήμισυ του παντός»	96
Το άγγιγμα της ευτυχίας	104
Απρόβλεπτες αποκαλύψεις	117
Η έκπληξη της γιαγιάς.....	125
Το τραγούδι της γιαγιάς	136
Οι απρόβλεπτες καταστάσεις συνεχίζονται!....	143
Απρόσμενα νέα κι εξηγήσεις	147
Καρυδόπιτα μετά μουσικής.....	155
Η μια έκπληξη μετά την άλλη!	164
Απρόοπτα με... σοκολατούχο γάλα!	172
Να γελάσω ή να κλάψω;	180
Εξελίξεις, Facebook και άλλα... ..	187
«Happiness», όπως ευτυχία!.....	197
Ο λόγος και οι λόγοι της ευτυχίας του θείου	204
Έξι χρόνια αργότερα... ..	208

Στο κάστρο

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει κι εμείς ακόμα ανηφορίζαμε σ' εκείνο τον κακοτράχαλο δρόμο. Ένα σωρό ερωτηματικά στριφογύριζαν στο μυαλό μου, όπως οι μύγες γύρω από το φως. Τίνος ιδέα ήταν να έρθουμε σ' αυτό τον ξερότοπο; Τι γυρεύαμε σε τούτη την ερημιά; Ποιος ήταν ο προορισμός μας; Ωστόσο, ύστερα από τέτοιο ξεποδάριασμα είχε ξεθυμάνει κάθε διάθεση για κουβέντα. Κρεμασμένη από το μπράτσο της μαμάς, έσερνα τα πόδια μου σκοντάφτοντας κάθε τόσο στις σκόρπιες πέτρες. Κάμποσα μέτρα μπροστά μας, ο μπαμπάς με τον Μάνο το έπαιζαν άνετοι. Συνηθισμένες αντρικές φιγούρες! Η αλήθεια είναι ότι δε θ' άντεχα με τίποτα να αρχίσει πάλι να με δουλεύει ο αδελφούλης μου. Τάχυνα όσο μπορούσα το βήμα μου κι έκανα κουράγιο μέχρι να τελειώσει η αφόρητη εκείνη ανηφόρα... Καθώς όμως πλησιάζαμε στην κορυφή ξύ-

πνησε μέσα μου ένας περίεργος φόβος. Ξαφνικά και ανεξήγητα η καρδιά μου είχε αρχίσει να σπαρταράει όπως το ψάρι στα δίχτυα. Θα είναι από την κούραση, σκέφτηκα για να δώσω κουράγιο στον εαυτό μου. Μέσα από το μισοσκοτάδο, μερικά μέτρα μακριά μας, ξεπρόβαλε ένας τεράστιος σκοτεινός όγκος. Ένα άγνωστο, μυστηριώδες μεσαιωνικό κάστρο, βγαλμένο από το πουθενά.

Ζωσμένο από πυκνή ομίχλη, σαν παγωμένο χνώτο μυθικού τέρατος, έμοιαζε με σκηνικό ταινίας τρόμου. Μέσα από την υγρή θαμπάδα διέκρινα μια τεράστια σηκωμένη πόρτα. Οι μυτερές λόγχες στο κάτω μέρος της φάνταζαν σαν κοφτερά σκυλόδοντα. Πέτρινος δράκος, είπα μέσα μου και αμέσως πήρα την απόφασή μου. Με καμία δύναμη δε θα έμπαινα σ' αυτό το εφιαλτικό κτίριο. Ωστόσο, οι δυο «γενναίοι» μας μπροστάρηδες είχαν κιόλας φτάσει κι ετοιμάζονταν να περάσουν μέσα. Γαντζώθηκα από το μπράτσο της μαμάς.

«Μαμάκα μου», ψέλλισα τρέμοντας από φόβο.

Δε φάνηκε να με παίρνει στα σοβαρά.

«Βρε Μαργαρίτα, μη κάνεις σαν μωρό. Είσαι πια δεκατριών χρόνων κοπέλα. Κοίτα τον αδελφό σου!»

«Ο Μάνος έχει κλείσει τα δεκάξι», διαμαρτυρήθηκα, έτοιμη να βάλω τα κλάματα.

«Έ, τρία χρονάκια δεν είναι τίποτα...»

Πριν τελειώσει τη φράση της, η πόρτα έπεσε αφή-

νοντας ένα φοβερό μουγκρητό κι οι λόγχες της μπηχτηκαν στο έδαφος μεμιάς.

Στεκόμασταν σαν στήλες άλατος, σαστισμένες κι αδύναμες να σταματήσουμε τη σκηνή που ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια μας. Η ομίχλη πύκνωνε ολοένα σαν κουρτίνα αέρινη, σαν πτυχωτό πέπλο, ή γάζα νεκρική, που σκέπαζε τον μπαμπα και τον Μάνο μέχρι που χάθηκαν εντελώς από τα μάτια μας.

Δεν ξέρω αν πέρασαν δευτερόλεπτα ή αιώνες μέχρι να καταλάβουμε τι είχε γίνει. Με το που συνήλθαμε όμως τρέξαμε αλλοπαρμένες προς τα κει. Πέσαμε πάνω στη γιγάντια σιδερόπορτα. Τη σπρώχναμε με όση δύναμη μας είχε απομείνει φωνάζοντας τα ονόματά τους. Χαμένος κόπος. Έπειτα από κάμποση ώρα η φωνή μας είχε πνιγεί μέσα στα αναφιλητά και την τρομάρα. Πίσω από την πόρτα, τυλιγμένος στο σκοτάδι και την καταχνιά, μας περίμενε ένας άλλος κόσμος, αινιγματικός και απειλητικός. Στήσαμε αυτή προσπαθώντας ν' αφουγκραστούμε κάποιον ήχο, σημάδι ότι ζούσαν. Μα όλα έμοιαζαν χαμένα. Η τελευταία ελπίδα μας είχε αρχίσει να χάνεται, όταν ακούστηκε κάτι...

Ένας λεπτός επαναλαμβανόμενος ήχος ερχόταν από μακριά. Κράτησα την αναπνοή μου και με κλειστά μάτια προσπάθησα να συγκεντρωθώ. Να 'ταν άραγε τρίξιμο ξύλου, κάποιο ζώο ή μήπως ανθρώπινη φωνή; Ο ήχος ξανακούστηκε, καθαρότερος αυτή

τη φορά. Έμοιαζε με... Λες να ήταν η ιδέα μου; Κι όμως, δεν έκανα λάθος. Σαν κλάμα νεογέννητου ήταν, που όλο δυνάμωνε. Πώς βρέθηκε ένα μωρό σ' αυτή την ερημιά; Ποιο να 'ταν; Κι οι δικοί μου τι να 'χαν απογίνει;

Ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα. Από τις γρίλιες του παραθύρου έμπαινε ένα αχνό γκριζο φως, αδύναμο να γλυκάνει την παγωνιά της κάμαρας. Το ψηφιακό ρολόι στο κομοδίνο έδειχνε έξι. Σίγουρα η μητέρα θα είχε φύγει για την εκπομπή της από τις πεντέμισι. Άντε τώρα να με ξαναπάρει ο ύπνος. Εγώ που δε χόρταινα το πρωινό χουζούρι τώρα ξυπνάω πιο νωρίς κι απ' τον κόκορα της γιαγιάς Ευτυχίας στο χωριό στη Δράμα. Δράμα η κατάσταση, δηλαδή. Εδώ και τρεις τέσσερις μήνες ο ύπνος μου έχει γεμίσει εφιάλτες. Πετάγομαι αλαφιασμένη και μέχρι να ξημερώσει είναι το μάτι μου γαρίδα. Όσπου να πάω στο σχολείο σκουντουφλάω σαν μεθυσμένη και μέσα στην τάξη μού 'ρχεται να κοιμηθώ πάνω στο θρανίο. Το απόγευμα, όταν αρχίζει το τρέξιμο με το πιάνο και τα φροντιστήρια, εγώ είμαι έτοιμη να παραδώσω το πνεύμα μου. Με τέτοιο μπλέξιμο πώς να μη φορτώνω κάθε τόσο τα μαθήματα στον κόκορα, αφού είναι πιο ξεκούραστος από μένα; Κι από πάνω να 'χω και τους γύρω μου να με πρήζουν με την γκρίνια και τις συμβουλές τους.

«Μαργαρίτα, συγκεντρώσου!» η μαμά.

«Άνθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο!» η γιαγιά Ευτυχία.

«Φέτος έπεσαν πολύ οι επιδόσεις σου, Μαργαρίτα!» ο μπαμπάς.

«Η Μαργαρίτα μας είναι σταθερή! Δέκα στο Δημοτικό, δέκα και στο Γυμνάσιο!» να συμπληρώνει κοροϊδευτικά ο εξυπνάκιας ο αδελφούλης μου.

Η μαμά είναι σίγουρη ότι φταίει η εφηβεία μου. Η γιαγιά λέει και ξαναλέει ότι φταίει το διαζύγιο και ο δεύτερος γάμος του μπαμπά μου. Εκείνος λέει ότι φταίει η μαμά, που με φορτώνει με άχρηστα φροντιστήρια αντί να κάθεται να με διαβάξει η ίδια. Επιμένει μάλιστα ότι καλύτερα θα ήταν να σταματήσω το πιάνο, που μου τρώει ώρες. Άλλο που δε θέλω, όμως, η μαμά φαίνεται πως θέλει να βγάλει τα μουσικά της απωθημένα πάνω μου. Έτσι, τη νύφη την πληρώνει η δεσποινίς Μιφασόλα, η δασκάλα του πιάνου. Με το απαίσιο παίξιμό μου κοντεύει να τα παίξει. Τελικά, καθένας «παίζει» με το δικό του τρόπο.

Μόνο η Εύα, η κολλητή μου, ξέρει την αλήθεια. Μέχρι τώρα σ' αυτή λέω τα πάντα, αν και κάποιες φορές μού τη σπάει η μανία της να τα παίρνει όλα από την αισιόδοξη ή και αστεία πλευρά τους. Σίγουρα το κάνει για να μου δώσει κουράγιο, αλλά όταν είμαι στις κακές μου αρπαζόμαστε. Ε, στο τέλος αγκαλιαζόμαστε και γελάμε με τα καμώματά μας.

Τον Σεπτέμβριο –στην αρχή της φετινής χρονιάς,

δηλαδή– της μίλησα για την κεραμίδα που έφαγα κατακέφαλα. Η Σέρβα θα μου κάνει αδελφάκι. Η Άννα, που κουβαλήθηκε εδώ κι έγινε γυναίκα του μπαμπά μου. Δεν ξέρω κι εγώ τι να κάνω! Για την ώρα όμως λέω να σηκωθώ από το κρεβάτι μου. Τα μαρτύρια της μέρας αρχίζουν.

Ένα πρωινό όλο νεύρα

Δεν έφτανε το κρύο δωμάτιο και το παγωμένο νερό του νιπτήρα, τώρα θα άρχιζε και το βάσανο της βούρτσας. Μια ώρα μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου προσπαθούσα να πιάσω τα μαλλιά μου αλογοουρά. Είναι μέτρια στο μήκος, κατσαρά κι ατίθασα και όλο και κάποια τούφα μού ξεφεύγει. Όταν επιτέλους τα κατάφερα θύμιζαν περισσότερο ουρά λαγού παρά αλόγου.

«Τζάμπα ο κόπος», μουρμούρισα κι έβγαλα το λαστιχάκι απογοητευμένη. «Τελικά θα τα αφήσω ελεύθερα, για να μην κρυώνει το κεφάλι μου», είπα στο είδωλό μου, για να παρηγορηθώ για την τζίβα που διαθέτω αντί για μαλλιά.

Η Εύα λέει ότι προτιμάει τα μαλλιά μου από τα δικά της, που είναι ολίσια σαν χορδές. Μακάρι να είχαν όλοι τα γούστα της. Ο Μιχάλης και η Ξένια, τα δίδυμα σπασικλάκια της τάξης μας, με κορόιδευαν

πάλι τις προάλλες. Δεν κοιτάνε τον εαυτό τους που είναι και τα δύο σαν θρεφτάρια από το καθισιό και την ακινησία. Στη γυμναστική κάνουν τις ασκήσεις σαν κοιμισμένα και στο διάλειμμα ή μένουν μέσα στην τάξη ή περπατάνε πάντα μαζί σαν υπνοβάτες. Κοιτάζουν συνέχεια τι κάνουν τα παιδιά της τάξης κι όλο χαχανίζουν σε βάρος μας λες κι αυτοί είναι άριστοι σε όλα. Προχθές είδα τη σπασίκλα την ώρα που έσκυβε συνωμοτικά στο αυτί του αδελφούλη της. Από το πλάγιο βλέμμα που μου έριχνε, ψυλλιάστηκα αμέσως ότι κάτι του έλεγε για μένα. Έστησα με τρόπο αυτί κι έπιασα «... όχι Μαργαρίτα αλλά “Θάμνο” ή “Αφάνα”». Εκείνος δε χαχάνιζε ακριβώς, αλλά χαμογελούσε σαν ηλίθιος και με κάρφωνε με βλέμμα μπακαλιάρου. Ήταν φως φανάρι ότι έλεγαν για τα μαλλιά μου. Θα ήμουν κακιά, λοιπόν, αν τους έλεγα κι εγώ ότι με τέτοια μυαλά που έχουν θα 'πρεπε να τους λένε «Ξινή» αντί για Ξένια και «Χάλη» αντί για Μιχάλη; Καλά, τι μου ήρθε και πετάχτηκα από τα μαλλιά μου στα σπασικλάκια; Ίσως επειδή έχουν κάτι κοινό: τρίχες, και μάλιστα κατσαρές!

Το ρολόι έδειχνε οκτώ παρά δέκα. Και μισή χτυπάει το κουδούνι. Μόλις που προλάβαινα. Μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη. Ανφάς, προφίλ και... ουπς! Πώς δεν το είχα προσέξει τόση ώρα; Το κούτελό μου είχε γεμίσει με κάτι φιλά κόκκινα σπυράκια. Μα ήταν ανάγκη να βγουν τώρα τα σιχαμένα; Άρπα-

ξα φουρκισμένη τη σάκα μου κι έφυγα για το σχολείο βροντώντας πίσω μου την πόρτα. Ε, κάπου έπρεπε κι εγώ να ξεσπάσω. Καλά που δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Η μαμά εννοώ, αφού μόνο οι δυο μας μένουμε πια εδώ μέσα...

Από τη στέκα στην εντατική!

Μέχρι να φτάσω στο σχολείο είχα ξεπαγιάσει. Η Εύα με περίμενε μπροστά στην πόρτα ντυμένη σαν φιγουρίνι, όπως πάντα. Μαύρη φόρμα, ροζ μπουφάν και μια στέκα με ροζ γούνινες φουντίτσες που σκέπαζαν τα αυτιά της. Τα δικά μου αυτιά είχαν ξυλιάσει τόσο που μ' έτσουζαν. Δε φορώ σχεδόν ποτέ σκούφο, γιατί με τέτοια μαλλιά που έχω φουσκώνει σαν μπαλόνι πάνω από το κεφάλι μου. Μια στέκα όμως σαν κι αυτή θα ήταν ό,τι πρέπει. *Θα μου πήγαινε άραγε; Ανταλλάξαμε τις καλημέρες και τα καθιερωμένα μας φιλιά.*

«Μη μου πεις ότι ήρθε ο μπαμπάς σου!»

Τίναξε φιλάρεσκα τα μακριά μαύρα μαλλιά της.

«Πού τέτοια τύχη; Είναι στην Κοπεγχάγη και καθώς φαίνεται θ' αργήσει μέχρι να ξεμπαρκάρει. Απλώς μας έστειλε δέμα. Πού να δεις, το σπίτι μας έχει γεμίσει δώρα!»

Μακάρι κι ο δικός μου μπαμπάς να ήταν καπετάνιος κι ας τον περίμενα μήνες και μήνες, σκέφτηκα κι ένωσα έναν κόμπο στο λαιμό μου.

«Η στέκα σου είναι πραγματικά απίθανη», σχολίασα με ειλικρίνεια.

«Θέλεις να τη δοκιμάσεις;» ρώτησε αυθόρμητα κι ετοιμάστηκε να τη βγάλει.

Αν ήθελα λέει; Μόνο που η Εύα ξαφνικά άλλαξε γνώμη. Με κοίταξε αναποφάσιστη.

«Άντε ντε! Βιδωμένη την έχεις στο κρανίο σου;»

«Άσε καλύτερα», έκανε μουδιασμένα.

«Μύγα σε τσίμπησε, παιδάκι μου;»

«Συγγνώμη, βρε Μαργαρίτα μου, αλλά αν αυτά τα εξανθήματα δεν είναι ακμή, καταλαβαίνεις...»

Ζεματίστηκα.

«Οκεί», απάντησα ψυχρά και κατέβασα το κεφάλι, για να μη φαίνεται το μέτωπό μου.

Μάλλον δεν κατάλαβε την ψυχρολουσία μου, γιατί το γύρισε πάλι στο ανέμελο στιλάκι της.

«Ε, όχι και να κρύβεσαι, βρε χαζό. Δεν είναι δα και τόσο χάλια. Πρέπει όμως να πας στο γιατρό. Αν τα αφήσεις, μπορεί να μείνουν σημάδια και να φαίνεσαι σαν βλ...ένη!»

Δεν έπιασα καλά την τελευταία λέξη της, αλλά έτσι και είπε αυτό που φαντάστηκα την έβαψε!

«Βλαμμένη είπες; Πας καλά, ρε Εύα;»

Έβαλε τα γέλια.

«Βλογιοκομμένη είπα, όχι βλαμμένη».

Ξαφνιάστηκα, δεν είχα ξανακούσει αυτή τη λέξη.

«Τι θα πει αυτό;»

Πήρε ύφος περισπούδαστο.

«Παιδάκι μου, δεν έχεις ακούσει για την ευλογία;»

«Όχι, πειράζει; Εσύ δηλαδή τι έχεις ακούσει;»

«Είναι φοβερή αρρώστια. Να φανταστείς ότι ο άρρωστος γεμίζει με εξανθήματα και καμιά φορά τινάζει τα πέταλα. Στην καλύτερη περίπτωση θεραπεύεται, αλλά έχει για πάντα τις ουλές από τα εξανθήματα. Γι' αυτό λένε βλογιοκομμένους όσους έχουν τέτοια σημάδια».

Αυτή τη φορά κατάφερε να μου κάνει την καρδιά περιβόλι.

«Εύα, κόφ' το. Ξεκινήσαμε από τη στέκα σου και με το πες πες κόντεψες να με στείλεις στην εντατική. Άντε τώρα, γιατί μου τη βάρεσε...»

Το πρόσωπό της συνέφιασε.

«Βρε Μαργαρίτα, πάψε να νευριάζεις με το τίποτα! Φταίω εγώ που σου εξηγώ...»

Καλά που χτύπησε το κουδούνι, γιατί έτσι όπως είχα ξυπνήσει στραβά θα αρπαζόμασταν για τα καλά χωρίς λόγο. Μπήκαμε στη γραμμή. Μια μαθήτρια άρχισε να λέει το «Πάτερ ημών», ενώ εγώ έλεγα και ξανάλεγα μέσα μου.

Θεούλη μου, καθάρισε το κούτελό μου από αυτά τα σιχαμένα σπυράκια, κάνε τον μπαμπά μου να μην

πάψει ποτέ να μ' αγαπάει και καθυστέρησε όσο μπορείς τον πελαργό αυτής της καρακάξας!

Πάντως, για τα σπυράκια μου η Εύα τελικά είχε δίκιο. Πρέπει να με δει ένας δερματολόγος.

Η Μαργαρίτα ζει με τη μητέρα της, ενώ ο μεγαλύτερος αδελφός της με τον πατέρα τους, που έχει ξαναπαντρευτεί. Η θλίψη της για το χωρισμό των γονιών της μεγαλώνει όταν μαθαίνει ότι πρόκειται να αποκτήσει καινούργιο αδελφάκι. Ο φόβος μήπως αυτό το μωρό κλέψει την αγάπη του μπαμπά της για εκείνη τη βασανίζει εφιαλτικά. Κι ενώ νιώθει ότι στο παιχνίδι της αγάπης κινδυνεύει να χάσει πόντους, στα δέκατα τρίτα γενέθλιά της έρχονται τα πρώτα σκιρτήματα του έρωτα.

*Οι επιθυμίες, τα όνειρα, οι ανησυχίες
ζυμώνονται μέσα σε μια βροχή από απρόβλεπτα
γεγονότα και πλάθουν μια ιστορία που
θα αγαπηθεί από κάθε νεαρή αναγνώστρια.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-496-579-3

9 789604 965793

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10941

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ